

„Не грижи се тате“, казалъ Бенъ, азъ ще пазя мама и Алисъ, додѣто се върнешъ. Азъ съмъ вече доста голѣмъ и силенъ.

„Добрѣ, синко“, отвърналъ бащата. „Дай Боже да не става нужда да прибѣгвашъ до оржие. Утрѣ заминавамъ и ще гледамъ по-скоро да се върна“.

На другата сутринъ сѣмейството изпратило бащата.

„Сега трѣбва да работимъ, нали синко? каза̀ла майката, чието сърдце нѣкакъ боязливо туптѣло — „Въ работа минава врѣмето по-лесно. Азъ ще пера, а слѣдъ това ще разтрѣбя кжщата“.

Заловилъ се на работа и синътъ. Малката Алисъ си поиграла около коритото на майка си, а слѣдъ това отскочила въ гората, която била на нѣколко крачки.

II.

Не далечъ отъ тукъ индианцитѣ били се разположили на лагеръ. Въ сжщото врѣме, когато Рипелъ се прощавалъ съ домашнитѣ си, прѣдъ вратата на палатката си стоялъ навжсенъ Омасъ, главатаръ на Делаваритѣ. Прѣдъ него стояла жена му, която, както изглеждало, нѣщо го молѣла, а той не искалъ да я послуша.

— „Всички бѣлолици трѣбва да загинатъ“, казалъ той на свой езикъ.

„Но не бива и тѣзи, които сж ни сторили добро“, възразила жена му, „не и този, който живѣе тамъ край гората“, и посочила тя къмъ Рипеловата кжща, „който веднажъ, като бѣхъ капнала отъ умора и гладъ, ме прибра въ кжщата си, нахрани ме и ми помогна да се съвзема. — „Не, Омасъ е великъ борецъ, той не забравя тѣзи, които сж направили добро на домашнитѣ му. — Остави го да живѣе, остави него и домашнитѣ му!“

— Омасъ дълго мълчалъ и слѣдъ туй казалъ: „Омасъ е великъ, но той не може да пази бѣлолицитѣ, ако неговитѣ братя ги нападатъ“.